

[Elmquist.]

har her peget paa den Tanke, at man kunde supplere Højesteret med Lægmand. Jeg finder, det er en Tanke, som man ikke helt kan afvise. Tænkes kunde det maaske ogsaa, at man til Beskyttelse af den dømte gav denne Adgang til Appel til Højesteret af Skyldspørgsmaalet, derimod ikke Adgang for det offentlige til Appel, naar Frifindelse havde fundet Sted. Det er en Tanke, jeg synes man ogsaa burde overveje. Og enhver Paastand om, at dette ikke er demokratisk, maa da i hvert Fald falde bort. Men i alle Tilfælde kan man efter min Mening ikke komme udenom, at Højesteretsdommer Troels Jørgensen har Ret, naar han hævder, at Retsopfattelsen løber Risiko for at miste i Klarhed og Fasthed, naar man skærer det øverste Domsorgan bort. Med Rette er der her peget paa, hvilken uhyre Betydning det har haft, at man ved den vanskelige Interneringslovs Gennemførelse har haft den højeste Domstol til at afstikke Grænserne for de nye Veje, som demne Lov har anvist, og hvorledes det er sket paa en saadan Maade, at der faktisk ikke har vist sig den mindste Kritik deraf, end sige noget Krav om, at disse Sager skulde afgøres med Meddomsmænd.

Ogsaa her er der altsaa et Problem, som vi finder bør overvejes nøjere, inden Rigsdagen træffer sin endelige Afgørelse.

Vi er ganske klar over, at dette, at vi saaledes foreslaar en Del flere Sager end Justitsministeren taget bort fra Nævningerne og lagt ind under Domsmandene, vil blive mødt med Raabet om, at vi er udemokratiske. Jeg vil blot heroverfor hævde — og jeg er ikke i Tvivl om, at Befolkningen, naar Spørgsmaalet fremstilles objektivt, vil give mig Ret —, at Domsmandsinstitutionen er langt mere demokratisk end Nævningeinstitutionen. Spørgsmaalet kan enkelt og klart opstilles saaledes: Hvad er mest demokratisk, enten at sige til Befolkningen: I kan faa Lov til at afgøre Skyldsspørgsmaalet, men Strafudmaalingen tør vi ikke betro jer, det maa vi have Juristerne til, eller at sige til Befolkningen: I maa baade afgøre Skyldsspørgsmaalet og tillige ogsaa Strafudmaalingen, begge Afgørelser lægger vi i jeres Hænder. Jeg tror, at Befolkningen vil forstaa, at vi, der siger dette sidste, nærer den største Tillid til Befolkningen og giver den mest paa dette Omraade.

Justitsministeren har da ogsaa selv ved sit Forslag undtaget fra Nævningeinstitutionen Sager, som i Øjeblikket hører under Nævningerne for at bringe dem ind under Domsmandene. Nu hørte jeg nok den

ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, sige, at vor Paastand om, at Justitsministeren havde gjort dette, var ganske urigtig, og det ærede Medlem ryster kraftigt paa Hovedet i dette Øjeblik i Anledning af, at jeg gentager det. Det er, vil jeg hævde, ganske urigtigt, naar Ordføreren hævder, at det er den nye Straffelov, der medfører, at visse Forbrydelser efter Justitsministerens Forslag falder udenfor Nævningernes Omraade. Jeg maa for mit Vedkommende heroverfor sige akkurat det samme, som det ærede Medlem sagde overfor mig: Jeg forstaaer overhovedet ikke, hvorledes det ærede Medlem kan blive ved med at hævde dette. Det er absolut og ganske forkert.

Det er Justitsministeren, der ved i Lovforslaget at sætte Grænsen for Nævningesager ved 10 Aars Fængsel udelukker Fosterfordrivelsesforbrydelser, Barnemord, Bedragerisager og mange andre fra at blive behandlet ved Nævningeretten. Justitsministeren kunde jo bare have sat Grænsen ved et lavere Antal Aars Fængsel, saa vilde han have kunnet faa flere Sager ind under Nævningssystemet, ja, der var i saa Fald ingen Grænse for, hvor mange Sager han kunde faa ind under det. Hvor urigtig Ordføreren Paastand er, fremgaar ogsaa klart og tydeligt af Flertallets Ændringsforslag, hvorefter Grænsen er sat til 8 Aar, og saa undtager man udtrykkelig visse grovere Bedrageriforbrydelser. Man siger altsaa: Grænsen er 8 Aar, men visse Forbrydelser, nemlig de grovere Bedrageriforbrydelser, undtager vi fra Nævningebehandlingen. Hvorfor? Fordi vi ikke mener, at disse Forbrydelser egner sig til Nævningebehandling.

Op omvendt kunde den ærede Ordfører og den højtærede Justitsminister, hvis de fremdeles ønskede, at Fosterfordrivelses-sager og Barnemordssager skulde behandles af Nævninger, blot have tilføjet til Forslaget en Undtagelsesbestemmelse gaende ud paa, at disse Forbrydelser stadig behandles af Nævninger.

Jeg vil derfor hævde, at det er ganske forkert, naar den ærede Ordfører vil paa-staa, at det ikke er Justitsministeren, der træffer Bestemmelse her. Det er Justitsministeren, der tager disse Sager bort fra Nævningerne og lægger dem ind under Domsmandene, ganske sikkert ud fra den samme Motivering som vor, nemlig at de egner sig bedre til Domsmandsbehandling end til Nævningebehandling.

Men i øvrigt mener Venstre altsaa, at vi burde holde os til delvis Indførelse af Domsmandsinstitutionen. Indførelse af